

Jedna prima usměvavá dívčina, tady ji pojmenuji Tereza, chodila do mládeže a byla zapojená do různých služeb.

Na jedné akci jsme si chvilku povídali jen ve dvou. Byla moc milá, ale kdesi hluboko jsem vnímal, že tam něco nehraje. A tak jsem se jí velmi přátelským tónem zeptal: „Promiň, Terko, mám možná trochu divnou otázku: Myslíš že Ti Bůh už odpustil všechny Tvoje špatné věci – všechny hříchy?“ „Já nevím...“ povzdechla si Terka a její úsměv poněkud povadl. „Na čem myslíš, že to závisí? Jak může někdo dosáhnout toho, aby měl odpuštěno a aby pak rozvíjel čistý vztah s Ježíšem?“ „Když bude dobře sloužit Pánu?“ podívala se na mě s otazníkem v očích.

Vyměnili jsme si ještě pár vět, pak jsem vytáhl kartičku a nakreslil jí náš známý Most přes propast. „Kde v tom obrázku vidíš sebe?“ zeptal jsem se. „Nevím, kde jsem, ale určitě chci být tady – s Ježíšem, s Bohem!“ „A už jsi požádala Ježíše ve smyslu: PŘIJĎ prosím do mého života, ODPUSTĚ mi všechno špatné a VEDĚ mě?“ „Nevím o tom. Takže asi ne.“ „A brání něco, abys Ho pozvala právě teď?“ A Terka se na místě krásně odevzdala Pánu Ježíši.

Proč Ti vyprávím tento příběh? Terka totiž není jediná svého druhu! Často se i mezi věřícími se vší laskavostí pohybují krásní usměvaví lidé, kteří Pána Ježíše do svého života zatím nepozvali! A někteří upřímně nevědí, že by to měli udělat a jak by to měli udělat. Jejich úsměv a ochota ke službě se pro nás stávají clonou, se kterou se spokojíme. Vždyť jsou tak milí a ochotní... I oni ale potřebují srozumitelně slyšet jasnou Dobrou zprávu a samozřejmě i výzvu, aby Ježíše pozvali, aby se Mu odevzdali a následovali Ho.